

KOCOUR V BOTÁCH

Jeden mlynář odkázal svým třem synům jako jediný majetek mlýn, osla a kocoura. Rozdělili se brzy. Nevolali k tomu ani notáře, ani advokáta, ti by beztoho chudé dědictví zakrátko pohltili. Nejstarší si vzal mlýn, prostřední osla a na nejmladšího zbyl kocour.

Mrzelo ho, že dostal tak hubený díl.

„Bratři,“ pravil, „pocitivě se můžeme uživit jen tenkrát, když dáme podíly dohromady. Podívejte se na mne, až sním kocoura a udělám si z jeho kůže čepici, nezbude mi než umřít hladý.“

Kocour to všechno slyšel, ačkoli se stavěl, že neposlouchá, a pravil vážně a opravdově:

„Nermuť se, můj pane. Stačí, když mi dáš pytel a pár nových bot, aby se mi dobře chodilo v křoví, a uvidíš, že jsi nepochodil tak špatně, jak si myslíš.“

Ačkoli na to jeho pán příliš nespoléhal, přece si všiml, co obratných kousků dokáže kocour při chytání myší a krys, jak se umí všet za nohy, schovat do mouky a dělat mrtvého, i nepochyboval, že mu v nouzi bude dobrý.

Když kocour dostal, co si přál, obul si hezky boty, přes rameno si hodil pytel, provázky od něho si přidržel předními tlapkami a vydal se do ohrady, kde byly houfy králíků. Do pytle dal otruby a mlíčí, natáhl se na zem jako mrtvý a čekal, až nějaký malý králík, neznalý ještě úskoků tohoto světa, vleze do pytle, aby se najedl těch dobrot.

Sotva si lehl, už měl úspěch. Mladý nerozvážný králík vlezl do pytle, kmotr kocour hned zadrhl provázky, králíka už nepustil a bez milosti ho utratil.

Byl na svou kořist pyšný. Odebral se ke králi a žádal o slyšení. Dovedli ho nahoru do komnat Jeho Veličenstva. Kocour se králi hluboce uklonil a pravil:

„Tady máte, pane králi, králíka z ohrady pana hraběte z Kočárova (tohle jméno zalíbilo se mu dát svému pánovi), pověřil mě, abych vám ho od něho přinesl darem.“

„Řekni pánovi,“ odvětil král, „že mu děkuji a že mi udělal radost.“

Jindy se zase kocour schoval do obilí, pytel držel stále otevřený, a když dovnitř vle-

těl párek koroptví, zadrhl provázek a obě chytil. Pak je donesl králi jako předtím králíka z ohrady. Král párek koroptví opět s radostí přijal a kázal mu dát spropitné.

Tak si kocour vedl dva tři měsíce a čas od času přinášel králi zvěř z honitby svého pána. Jednou se dozvěděl, že se má král vydat na projížďku po břehu řeky se svou dcerou, nejkrásnější princeznou na světě. I pravil svému pánu:

„Chceš-li se řídit mou radou, štěstí tě nemine. Stačí, když se budeš koupat v řece na místě, které ti ukážu, a ostatní necháš na mně.“

Hrabě z Kočárova udělal, co mu kocour poradil, a nestaral se o to, k čemu to bude dobré. Zrovna když se koupal, jel kolem král. Kocour ze všech sil spustil křik:

„Pomoc! Pomoc! Můj pán, hrabě z Kočárova, se topí!“

Na ten křik vystrčil král hlavu z kočáru. Poznal kocoura, který mu už tolikrát přinesl zvěřinu. I rozkázal, aby panu hraběti z Kočárova rychle běželi na pomoc.

Zatímco ubohého hraběte tahali z vody, kocour se přiblížil ke kočáru a řekl králi, že jeho pánovi, zrovna když se koupal, zloději ukradli šaty, ačkoli prý křičel, co mohl: „Zloději! Zloději!“ Ty šaty však čtverák kocour schoval pod velký balvan.

Král hned poručil hodnostářům gardero-by, aby panu hraběti z Kočárova přinesli ty nejkrásnější šaty. Sám zahrnul hraběte tisícerými lichotkami. Krásné šaty od krá-le dodaly hezkému vzezření pana hraběte ještě většího lesku (byl to opravdu švarný junák). Královská dcera v něm našla zalí-bení. A stačilo, aby se na ni hrabě z Kočáro-

va dvakrát nebo třikrát s náravnou úctou a s trochou něhy zadíval, a hned se do něho k zbláznění zamilovala.

Král si přál, aby k nim vstoupil do kočáru a projel se s nimi. Kocour měl velkou radost, jak se mu všechno daří. Honem předběhl královský kočár a řekl vesničánům, kteří sekali louku:

„Milí sekáči, jak neřeknete králi, že louka, kterou sečete, patří panu hraběti z Kočárova, dám vás na kaši rozsekat!“

Král se opravdu zeptal sekáčů, čí ta louka, kterou sečou, je.

„Pana hraběte z Kočárova,“ volali všichni, měli z kocourovy pohrůžky strach.

„Máte to hezký lán země,“ pravil král panu hraběti z Kočárova.

„Jak ráčíte vidět, Výsosti,“ odvětil hrabě. „Ta louka mi rok co rok hodně vynáší.“

Kmotr kocour běžel stále napřed a narázil na žence. Řekl jim:

„Milí ženci, jak neřeknete králi, že všechno tohle obilí patří panu hraběti z Kočárova, dám vás na kaši rozsekat!“

Po chvílce dojel král a chtěl vědět, čím všem-
no to obilí je.

„Pana hraběte z Kočárova,“ řekli ženci.

Krále to náramně potěšilo a hraběte také. Kocour běžel před kočárem a každému, ko-
ho potkal, řekl totéž, co sekáčům a žencům. A tak se král ohromným statkům pana hra-
běte z Kočárova nestačil divit.

Konečně došel kmotr kocour ke krásnému
zámku. Pánem zámku byl lidožrout, v celém
světě nebylo většího boháče nad něj. K tomu
zámku patřily všechny pozemky, po nichž se
král zrovna projížděl. Kocour chtěl vyzvědět,
kdo ten lidožrout je a co umí. I žádal o slyše-
ní, že prý nechce kolem zámku projít jen tak,
že chce být poctěn a složit pánovi poklonu.

Lidožrout ho přijal tak zdvořile, jak jen li-
dožrout může, a vybídl ho, aby si odpočinul.

„Povídá se,“ pravil kocour, „že se umíte
proměnit v jakékoliv zvíře, třeba ve lva ne-
bo v slona.“

„To je pravda,“ odvětil zhurta lidožrout,
„a abych to dokázal, dávejte pozor, hned ze
mne bude lev!“

